

Mångsidiga Solveig vill roa och engagera

Författare, föredragshållare och dramatiker är några av de titlar Solveig Bergqvist Larsson kan sätta på sitt visitkort. Titlarna innebär även olika roller som sammantagna ger uttryck för hennes mångsidiga personlighet. Uppväxten i en liten norrländsk by utgör bakgrund till hennes nyligen utgivna roman "Ögona böj". Spontan och livlig som hon alltid varit passade hon inte alltid in i den givna mallen. Skrivandet har hjälpt Solveig att bearbeta de känslor av skam och utanförskap som det gav upphov till.

Foto: Olof Grind

Att vi träffas på Stockholms Central är ingen tillfällighet. Sedan Solveig Bergqvist Larsson etablerade sig som författare, föredragshållare och nu senast som underhållare har resorna blivit allt flera. Som 60-plussare har Solveig ingalunda slagit av på takten. Hon strålar av entusiasm när hon kommer in på alla spännande projekt hon är involverad i. Här tas såväl hennes seriösa som humoristiska sidor till vara.

– Jag känner mig hemma i alla mina olika roller, och trivs oerhört bra med att utveckla olika sidor av min personlighet, inte minst min komiska ådra.

Solveig Bergqvist Larsson gjorde sin författardebut i 50-årsåldern och den senast utkomna romanen Ögona böj (Verbum) är den tredje i raden. Den har mottagits mycket positivt av såväl kritiker som läsare och är delvis självbiografisk. Större delen av handlingen är förlagd till en norrländsk by på 50-talet och ses genom barnet Julias ögon. Det grundar sig i författarens egen minnesbild och upplevelser av sig själv, familjen och av byn.

– Barnet som skildras i boken är väldigt mycket jag, när det handlar om tankar, känslor och sätt att se på världen. Att skriva den här boken har varit en lång process på över 10 år och jag har jobbat mycket på att hitta rätt tilltal. Jag ville skriva en riktigt bra roman och samtidigt hitta fram till barnet i mig och det blev en komplicerad resa innan jag fick ihop alla delar.

Den lilla norrländska byn, som är den yttre miljön för boken, var en gemenskap på gott och ont. Solveig, som liknade sin svarthåriga, exotiske morfar var fåfång, spontan, ville utmärka sig och få uppmärksamhet. Likt sin morfar var Solveig något av en främmande fågel i en kärv och fåordig kultur. Bokskrivandet har fått tjäna som en bearbetning av de känslor av skam och

skuld hon fick med sig ut i livet. Solveig bröt ofta mot de outtalade reglerna för hur man skulle uppföra sig och hennes korrekta pappa hade svårt att hantera hennes spontanitet.

– Jag skämdes för att det så snabbt kom ord över mina läppar som jag ångrade sen. Pappa och jag var så olika, han var mer försiktig och ville upprätthålla en fasad. Mamma var mer lik mig, konstnärlig och en stor berättare. Allra mest liknade jag min morfar, som hade kolsvart hår och bruna ögon och inte riktigt passade in i byns kultur. Han hade något exotiskt över sig, men ville inte tala om sin bakgrund eller ursprung. Det sydländska temperament jag fått från honom har alltid velat komma ut och jag har ofta känt en dragning till det exotiska.

Boken utspelar sig på 50-talet, en tid som många svenskar har minnen av. Tider av tillväxt, framtidstro, folkhem och oskuldsfullhet i det kalla krigets skugga. Dramat ”Ta’t lugnt – ta en Toy”, som Solveig skrivit manus till, berör samma tidsepok. Den lilla ensemblen med Solveig, hennes dotter Cecilia Kyllinge och pianisten Olle Nyberg, samlar fulla hus vart de än kommer och har fått fina recensioner. I föreställningen förmedlar Solveig sina personliga reflektioner från hennes barndoms värld, i skarven mellan 50- och 60-tal. Dottern Cecilia sjunger de då aktuella svenska slagdängorna med stor inlevelse och dansar, iklädd diverse tjugusiga kreationer.

– Jag har alltid varit något av teaterapa. Under den tid jag jobbade som dramalärare skrev jag om och förenklade några klassiska teaterstycken, bland annat av Shakespeare, så att barn kunde spela dem. Det gjorde att fler och fler elever valde drama och det var stort för mig att se hur eleverna växte och hur inte minst de blyga stärktes i sitt självförtroende.

Men Solveig har en seriös och ordningsam sida också. Hennes personliga erfarenheter som adoptivförälder och som lärare resulterade i böckerna Låtsasmorsa och Skolbränd. Böckerna väckte stor uppmärksamhet bland dem som hade liknande erfarenheter. En del kände igen känslorna av maktlöshet och misslyckande, när man som andraförälder inte hittar några bra verktyg att lösa de krissituationer som kan uppstå. Andra kunde identifiera sig med den nytexaminerade entusiastiska läraren som vill så mycket, men som bryts ner när verkligheten i arbetslivet blir något helt annat. För böckerna belönades Solveig med flera stipendier och har sedan dess varit en efterfrågad föreläsare. Bland annat för personal inom socialtjänsten och för lärare.

En barnatro har Solveig haft i stort sett hela sitt liv, men under studieåren i Uppsala upplevde hon en existentiell kris. Livet kändes helt meningslöst, samtidigt som hon var fruktansvärt rädd för döden. Efter några hemska veckor upplevde hon som att en kraft ingrep i hennes liv och det ljusnade igen. En annan stark upplevelse gjorde hon när hon förlorade sin yngste son, som endast var 17 år.

– Det var en svår tid. Jag var sjukskriven och blödde näsblod i tre månader. Då plötsligt upplevde jag en närvaro som fyllde hela mitt sovrum och jag kände mig alldeles rörd. Det blev varmt, stilla och lugnt inom mig. Jag är helt säker på att det finns en andlig dimension i tillvaron och bönen har alltid funnits med som en viktig del av mitt liv.

Att Solveig Bergqvist Larsson får hålla på med det som engagerar henne fyller henne med energi och livsglädje. Nu vill hon skriva en fortsättning på flickan Julias livshistoria, byggd på hennes egna erfarenheter som tonåring. Bland annat om hur hon drog till Kanarieöarna med en checkbedragare och blev efterlyst av Interpol. Solveigs allt större läsekrets väntar med spänning på resultatet!

Börje Norlén